

1 | O apă cam vârzoasă

– Dar bunica e foarte plicticoasă, zise Ben.

Era o seară friguroasă de noiembrie și, ca de obicei, stătea trântit pe bancheta din spate, în mașina părinților lui. Se pregătea să petreacă încă o noapte în înfiorătoarea casă a bunicuței sale.

– Așa sunt *toți* bătrânii.

– Să nu vorbești așa despre bunica, spuse tata încet, cu burta uriașă strivită de volanul mașinuței maro a familiei.

– Dar nu-mi place să stau cu ea, protestă Ben. Televizorul nu-i merge, nu vrea decât să joace Scrabble și mai și pute a varză.

– Are dreptate băiatul, chiar că pute a varză, fu de acord mama, în timp ce se dădea cu un pic de ruj, pe ultima sută de metri.

– Nu mă ajuți deloc, nevastă, mormăi tata. În cel mai rău caz, s-ar putea spune despre maică-mea că degajă un ușor miros de legume fierte.

– Nu pot să vin și eu cu voi? insistă Ben. Îmi plac dansurile de sănătate, minți el.

– Se cheamă dansuri de societate, îl corectă tata. Și nu-ți plac. Ai spus, și aici citez: mai degrabă îmi mănânc mucii decât să mă uit la porcăriile astea.

Deci mama și tatăl lui Ben *iubeau* dansurile de societate. Uneori Ben avea impresia că le iubeau mai mult decât îl iubeau pe el. În serile de sâmbătă, mama și tata nu ratau niciodată o emisiune de la televizor, care se numea *Vedetele Dansează* și în care câte o vedetă făcea pereche cu un dansator profesionist.

De fapt, dacă ar fi izbucnit un incendiu în casa lor și mama ar fi putut salva ori un pantof auriu și sclipitor de step, purtat cândva de Flavio Flavioli (dansatorul italian bronzat și strălucitor, care apărea în fiecare săptămână în faimoasa emisiune), ori pe singurul său fiu, Ben era de părere c-ar fi ales probabil pantoful. În seara aceasta, părinții lui mergeau să urmărească în direct, pe scenă, desfășurarea emisiunii *Vedetele Dansează*.

– Ben, nu știu de ce nu renunți tu la țevărie și la visul ăsta de a deveni instalator, și nu te gândești serios să te faci dansator profesionist, spuse mama, în timp ce rujul alunecă, mângăind-o pe obraz, căci mașina tocmai trecuse peste un limitator de viteză proeminent. (Mama avea obiceiul ăsta de-a se machia în mașină, ceea ce însemna că de multe ori ajungea la destinație arătând ca un clown.)

Poate, spun doar „poate”, ai reuși să ajungi la *Vedete!* zise ea însuflețită.

– Pentru că dansurile astea sunt stupide, răspunse Ben.

Mama se smiorcăi un pic și se întinse după un șervețel.

– Ben, o superi pe mama. Te rog să taci din gură. Fii băiat cuminte, spuse tata hotărât și dădu muzica mai tare.

Bineînțeles că pusese un CD cu muzică de la *Vedete!* Pe carcasa acestuia stătea scris *50 de hituri de aur de la celebra emisiune*. Ben ura CD-ul acesta, unul dintre motive fiind că-l auzise deja de un milion de ori. De fapt, îl auzise de atâtea ori, că devenise o tortură.

Mama lui Ben lucra la un salon de înfrumusețare din apropiere, numit „Unghii de la Gail”. Fiindcă n-aveau prea mulți clienți, în cea mai mare parte a timpului, mama și cealaltă doamnă care lucra acolo (pe care o chema – în mod cu totul și cu totul nesurprinzător – Gail) nu făceau altceva decât să-și aranjeze una alteia unghiile. Și le pileau, le curățau, le tăiau, le înmuiau, le dădeau cu oă, le dădeau cu strat protector, aplicau modele, le dădeau cu lac, își făceau extensii, le pictau. Cât era ziua de lungă își făceau câte ceva la unghii (dar numai dacă nu cumva era Flavio Flavioli la televizor). Ceea ce însemna că mama venea mereu acasă cu enorme extensii multicolore de plastic atașate unghiilor ei.

În schimb, tatăl lui Ben lucra ca paznic la supermarketul din apropiere. În cei douăzeci de ani de carieră de până acum, momentul său cel mai glorios fusese acela când a prins un bătrân care-și vârâse două cutii de margarină în pantaloni. Deși acum tata era prea gras pentru a mai alerga după vreun răufăcător, reușea în mod sigur să le blocheze drumul, ca să nu-i scape. Tata a cunoscut-o pe mama când a acuzat-o pe nedrept că a furat o pungă de chipsuri, iar la un an după aceea erau deja căsătoriți.

Mașina coti înspre Gray Close, cartierul în care stătea pitit bungalow-ul Bunicuței. Făcea parte dintr-un șir de case mici și triste, locuite în mare parte de oameni în vârstă.

Mașina se opri, iar Ben își întoarse capul încet către bungalow. Prin fereastra de la sufragerie, Bunicuța se uita plină de speranță către alee. Așteptând. Și iar așteptând. Mereu aștepta la fereastră să-l vadă sosind. „Oare de când stă acolo?” se întrebă Ben. „De săptămâna trecută?”

Ben era singurul ei nepot și, din câte știa el, n-o mai vizita nimeni altcineva.

Bunicuța îi făcu semn cu mâna și-i zâmbi ușor, iar fața lui posomorâtă reuși cu chiu, cu vai să-i întoarcă zâmbetul.

– Bun, deci unul dintre noi va veni mâine dimineață pe la unșpe să te ia, zise tata, fără să oprească motorul mașinii.

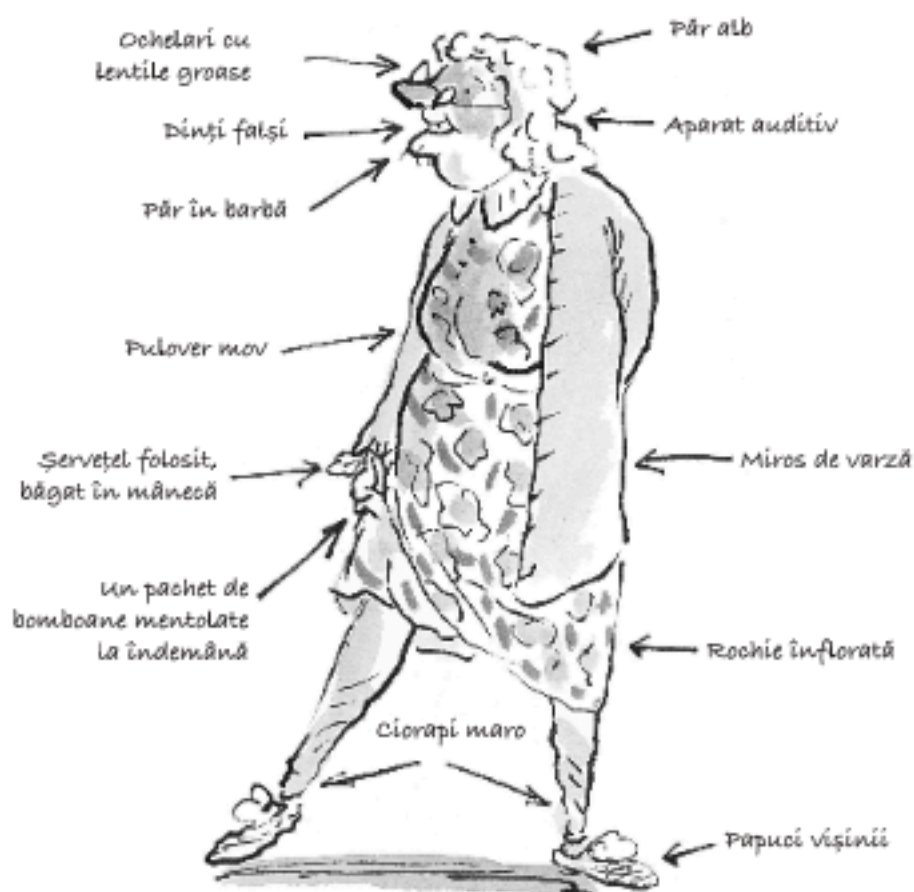
– N-ați putea pe la zece?

– Ben! bombăni tata.

Îi deblocă portiera, iar Ben o deschise nemulțumit, coborând din mașină. Ben n-avea nevoie de mecanismul de siguranță pentru copii, evident. Avea unsprezece ani și era foarte puțin probabil că va deschide ușa din greșeală în timpul mersului. Bănuia că tata folosea siguranța doar pentru a-l împiedica să se arunce din mașină în drum spre casa Bunicuței. Se auzi portiera trântindu-se în spatele lui – poc! –, iar motorul fu ambalat din nou.

Nici n-apucă s-apese pe butonul soneriei, că Bunicuța îi și deschise ușa. Ben fu pălit de un damf de varză. Se simțea de parcă mirosul ăsta l-ar fi plesnit peste față.

Femeia era exact cum te-ai fi așteptat să fie o bunică:

– Mami și tati nu vin înăuntru? întrebă ea, un pic întristată. Era unul dintre lucrurile pe care Ben nu le putea suferi la ea: îi vorbea mereu de parcă ar fi fost un copil.

Vruuum, vrrrruuuum, vrrrrrruuuuuummmm.

Bunicuța și Ben priviră cum mașinuța își lua avânt, zburând peste limitatoarele de viteză.

Părinților lui nu le plăcea să stea cu Bunicuța, la fel cum nu-i plăcea nici lui Ben. Dar le era comod să-l abandoneze acolo într-o seară de vineri.

– Nu, ăăă... îmi pare rău, bunico.

– Păi, hai, intră, mormăi ea. Să vezi, am întins tabla de Scrabble și pentru gustarea de după-amiază am pregătit... supă ta de varză preferată!

Chipul lui Ben se pleoști și mai tare. „Nuuuuuuuuuuuuuuuuuu”, se gândi el.